

Arrest

nr. 191 648 van 6 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. PATTYN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en u bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit Bagdad en u bent gehuwd met A.A. met wie u een dochter heeft. Uw echtgenote heeft ook een zoon uit haar eerste huwelijk. In juni 2014 liet uw echtgenote, die als onderwijzeres op een school werkte, een leerling zakken. De vader van de jongen was het daar niet mee eens en bedreigde uw echtgenote. Zij vernam later dat de vader van de leerling lid van een milite is. Twee weken later werd jullie appartement vanop straat beschoten en er werd daarbij geschreeuwd. Hierna nam uw echtgenote onbetaald verlof en trok met de twee kinderen naar Jordanië, waar zij tot de zomer van 2015 verbleef. In die periode had zij nog contact met een collega van haar en die zei dat uw echtgenote gewoon kon terugkeren omdat de jongen was overgegaan. Zij keerde terug naar Bagdad en ging op 15 juli 2015 naar de school waar zij voordien werkte om haar verlof op te heffen. Haar zoon was met haar meegegaan en op het schoolplein

gebleven, waar hij werd ontvoerd door drie gewapende mannen. Hierna begon u meteen uw vertrek uit Irak voor te bereiden. Op 30 juli 2015 verliet u het land samen met uw vrouw en minderjarige dochter. Op 22 augustus 2015 kwam u in België aan, waar u op 24 augustus 2015 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als deze die door uw echtgenote A.O.A. werden aangehaald. In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat zij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

De beslissing van uw echtgenote werd als volgt gemotiveerd:

"U vreest bij terugkeer naar Irak dat u zal worden vermoord of dat uw dochter zal worden ontvoerd door een militie omdat u in 2014 de zoon van een militielid liet zakken. Er moet echter worden vastgesteld dat u uw vrees niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw relaas getuigt van een aberrante logica. Het houdt immers geen steek dat u twee weken na de ontvoering van uw zoon, zonder de autoriteiten van de ontvoering op de hoogte te brengen, zomaar verdwijnt, er op die manier blijkbaar van uitgaande dat het probleem zich vanzelf zou oplossen en dat uw zoon – een jongen van 12 - zelf uit de handen van de militie zou kunnen ontsnappen (zie CGVS dd. 20/06/2016, p. 10). Uw relaas boet aldus ernstig aan geloofwaardigheid in.

Daarenboven blijkt u er niet van op de hoogte of de school de autoriteiten heeft gecontacteerd om te melden dat er bij hen een kind werd ontvoerd. Op de vraag of de school contact opnam met de autoriteiten antwoordt u aanvankelijk negatief, om even later te stellen dat de directrice zeker wel iets gedaan heeft, alleen bent u er niet van op de hoogte, om tot slot te verklaren dat het kan, maar dat het niet zeker is dat de school de autoriteiten heeft gecontacteerd naar aanleiding van de ontvoering van uw zoon (zie CGVS dd. 20/06/2016, p. 9). Het is allerm minst aannemelijk dat u niet weet of de school de autoriteiten heeft gewaarschuwd na de ontvoering. Bovendien mag er logischerwijs van uitgegaan worden dat de politie contact met u zou hebben opgenomen indien zij door de school op de hoogte waren gebracht van een ontvoering. Het feit dat u niet in staat bent eenduidige verklaringen af te leggen betreffende dit wezenlijk onderdeel van uw asielrelaas, ondermijnt verder de aannemelijkheid ervan.

Voorts moet worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot betreffende de omstandigheden van de eerste bedreiging door de vader van de gezakte leerling aan uw adres niet coherent zijn. Zo verklaarde u voor het CGVS dat u voor het eerst bedreigd werd op de dag dat de rapporten werden uitgedeeld. De vader van de leerling die u had laten zakken was aanwezig bij het uitdelen van de rapporten en ging niet akkoord met het feit dat zijn zoon niet geslaagd was, waarop hij u bedreigde in het bijzijn van ander schoolpersoneel. Daarna namen de onderdirecteurs hem apart met u erbij in het bureau van de directrice. Toen de man weg was, vroeg men u de punten aan te passen, wat u weigerde. Na dit gesprek vernam u van collega's dat de vader lid is van een militie. U verklaarde ook nog dat u hierna naar huis bent gegaan en alles aan uw man en uw familie heeft verteld (zie CGVS dd. 20/06/2016, p.4- 6). Uw echtgenoot stelde echter voor het CGVS dat u twee dagen nadat de cijferlijsten waren uitgedeeld naar de directrice ging om uw loon te ontvangen. De vader van de gezakte leerling was daar ook en bedreigde u toen pas (zie CGVS Adnan dd. 09/05/2016, p. 5). In de Vragenlijst had u iets gelijkaardigs verklaard. Daar stelde u dat u een leerling niet liet slagen en dat u de resultaten vastlegde in het schoolregister. Op een dag kreeg u telefoon van de schooldirectrice met de vraag om naar haar kantoor te komen. De vader van de leerling die u had laten zakken was daar aanwezig en ging niet akkoord met uw beslissing. U zei dat u de uitslag niet kon veranderen omdat de cijfers reeds geregistreerd waren, waarop de vader u bedreigde (zie Vragenlijst CGVS, vraag 5). Het feit dat u noch uw echtgenoot erin slagen eenduidige verklaringen af te leggen aangaande de aanleiding voor de problemen, bevestigt de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd

toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven

blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw dochter, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw zoon, de huwelijksakte van uw huidig huwelijk, het vonnis van de echtscheiding en voogdij over uw zoon, het attest van tewerkstelling als leerkracht en het certificaat van opleiding bevatten louter niet betwiste gegevens betreffende uw identiteit en profiel. De overlijdensakte van uw vader bevestigt zijn overlijden, wat in deze beslissing evenmin wordt betwist. ”

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen enkel niet betwiste identiteitsgegevens.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker exact dezelfde middelen aanvoert dan zijn echtgenote, wiens dossier bij de Raad gekend is onder nummer 199 185. In 's Raads arrest nummer 199 185 van 6 september 2017 werd dit verzoekschrift als volgt samengevat:

“Bij de uiteenzetting van de feiten in onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

“(i) De huidige situatie in Bagdad, Irak

6. De veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, is op heden uiterst onzeker en gevaarlijk. Louter in de periode tussen 21 december 2016 en 11 januari 2017 was er reeds blijk van minstens vijftien (15) terreuraanslagen in Bagdad, gevoerd door de terreurorganisatie IS (zie Stuk 4). Er zou daarbij in het algemeen sprake zijn van een toename in geweld en conflicten in de hoofdstad als reactie op de aanslagen te Mosul. De laatste, hoewel niet opgeëiste, bomaanslag met burgerslachtoffers dateert van zo recent als 15 januari 2017 (zie Stuk 5).

7. Het offensief van IS dat gevoerd wordt sinds 2014 in Iraq is dan wel voornamelijk gericht op sjiitische burgers, maar dit heeft op zich geleid tót een opwekking van sjiitische milities, dewelke verantwoordelijk zijn voor individuele en doelgerichte vormen van geweld tegen voornamelijk soennitische burgers (zie Stuk IV Zoals uiteengezet in de beslissing van het CGVS, zijn deze sjiitische milities voor een groot deel verantwoordelijk voor individuele en doelgerichte vormen van geweld in Bagdad, Irak.

(ii) De huidige situatie van de familie A.-O. / A. (zie ook Stuk 6)

8. Mevrouw A.-O. en de heer A., beiden soennitisch moslim, woonden in Bagdad, Irak, waar mevrouw A.-O. les gaf in het lager onderwijs. Op het einde van het schooljaar van 2014 had een van haar leerlingen, H.R.K., niet de nodige punten behaald om naar het volgende jaar over te stappen. Tijdens het uitdelen van de rapporten eind juni 2014, werd mevrouw A.-O. verbaal gewelddadig aangevallen door voornoemde leerling zijn vader, wie deel uitmaakt van de militiegroep Asaib Ahl al-Haq (AAH), ook bekend onder de naam "League of Righteous People" of het Khazali netwerk.

9. Mevrouw A.-O. had in eerste instantie hieraan weinig aandacht gegeven, aangezien dat ze veronderstelde dat dit een sporadische uitbarsting was van de vader. Twee weken nadien werd zij echter terug bedreigd, gevolgd door gewerschoten en de eis dat zij naar buiten moest komen met haar twee kinderen voor haar uit. Na besprekingen met de heer A. en mevrouw A.-O. haar moeder, is mevrouw A.-O. veiligheidshalve met haar kinderen vertrokken naar Amman, Jordanie, tussen 7 november 2014 en 1 juli 2015. Gedurende deze periode heeft zij onbetaald verlof genomen bij de school.

10. Na enig aandringen van haar collega's met wie mevrouw A.-O. in contact is gebleven dat de situatie op school gestabiliseerd was, is de familie teruggekeerd naar Bagdad, Irak op 1 juli 2015. Mevrouw A.-O. keerde terug naar de school op 15 juli 2015 om haar onbetaald verlof op te heffen en haar kinderen terug in te schrijven. Haar zoon is buiten blijven spelen terwijl zij binnen in de school de nodige formaliteiten ging vervullen. Toen zij zich echter ter plaatse bevond, hoorde ze plots gewerschoten en riep de schooldirecteur dat haar zoon gekidnapt was door een gewapende bende. De schooldirecteur had hen horen roepen dat zij haar zoon meegenomen hadden, en dat haar dochter zou volgen.

11. Mevrouw A.-O. heeft in volle paniek en angst de heer A. gebeld om te vragen wat ze moest doen. Zij is vervolgens naar het huis van haar moeder gegaan, dewelke haar de raad gegeven heeft om onmiddellijk het land te verlaten en haar job te verlaten. De moeder verzekerde haar dat zij alles eraan zou doen om de zoon van mevrouw A.-O. terug te vinden. Na aarzeling en in overwegingneming van de moeilijke en gevaarlijke situatie is mevrouw A.-O., met financiële hulp van haar moeder, vertrokken met de heer A. en hun dochtertje, teneinde hun familie naar veiligere oorden te brengen. De familie had van dit hele gebeuren geen melding gemaakt bij de politie of de overheid, aangezien de vader van mevrouw A.-O. enige tijd terug vermoord werd op de openbare weg (zie Stuk 7) nadat hij een klacht was gaan indienen bij de politie.

12. De familie is eind juli 2015 vertrokken naar Turkije, en na lang reizen is zij toegekomen in België op 22 augustus 2015."

Vervolgens stelt verzoekster dat de huidige situatie in Irak op heden uiterst onzeker en gevaarlijk is. Zij stelt dat het niet mogelijk bleek om de COI Focus "Irak. De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 en de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 te consulteren op de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), waar zij enkel de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 kon consulteren. Zij meent voorts dat verweerder zich heeft gebaseerd op rapporten die reeds waren verouderd op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Zij voert aan dat uit artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en een arrest van de Raad van 12 april 2016 blijkt dat een grondige analyse dient te worden gemaakt van de veiligheidssituatie in Bagdad, rekening houdend met alle beschikbare informatie. Zij meent dat verweerder twijfelachtige conclusies heeft getrokken uit deze rapporten. Volgens haar lijkt verweerder de intensiteit, frequentie en gewichtigheid van de aanslagen in Bagdad te minimaliseren. Zij wijst erop dat Bagdad een hoofdstad is met meer dan 7 miljoen inwoner, zodat volgens haar het volledig stilvallen van het openbare leven "ondenkelijk" is ondanks de precaire situatie waarin de bevolking en haar familie zich bevindt.

Verder wijst verzoekster erop dat zij en haar echtgenoot behoren tot het soennitische gedeelte van de bevolking, dat zij in een sjiitisch gedeelte van de stad woonden en dat zij werden aangevallen en bedreigd door een sjiitische militie. Zij verwijst naar cijfers uit 2015 over door het CGVS genomen beslissingen. Zij meent voorts dat bij de beoordeling van haar asielrelaas rekening dient te worden gehouden met (i) het feit dat het CGVS uitgaat van een beoordeling ex post facto en (ii) het feit dat de tijdens het gehoor aanwezige tolk van Jordaanse afkomst is hetgeen voor meerdere interpretatieproblemen heeft gezorgd. Zij stelt dat de ondergane gebeurtenissen voor haar zeer stresserend zijn en verwijst naar een psychologisch attest. Zij voert aan dat zij en haar familie de beste beslissing hebben trachten te nemen ter bescherming van hun dochter. Zij stelt dat zij de politie/autoriteiten niet kon vertrouwen door de hoger omschreven gebeurtenis met haar vader. Zij acht het uiterst logisch dat in een dergelijke situatie bepaalde abrupte beslissingen worden gemaakt in het teken van de veiligheid van hun familie en meer bepaald van hun dochter. Waar in de bestreden

beslissing wordt opgemerkt dat er sprake is van een gebrek aan coherentie, wijst verzoekster erop dat zij en haar echtgenoot een Iraaks dialect spreken dat moeilijk of zelfs niet te verstaan is voor personen die Arabisch spreken maar niet van hetzelfde gebied afkomstig zijn. Het feit dat de tolk van Jordaanse afkomst was, heeft volgens haar voor grote interpretatieproblemen gezorgd."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: vier rapporten (stukken 4, 5, 8 en 10), een verklaring van zijn echtgenote (stuk 6), vertalingen van stukken in verband met de vader van zijn echtgenote (stuk 7), een arrest van de Raad (stuk 9) en een psychologisch attest van 23 december 2016 (stuk 11).

Per drager brengt verweerder op 12 juni 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Met een aangetekend schrijven van 15 juni 2017 brengt verzoeker vijf vertalingen bij van verschillende stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door zijn echtgenote, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 199 185. Inzake verzoekers echtgenote werd in arrest nummer 191 647 van 6 september 2017 geoordeeld als volgt:

"Verzoekster voert aan dat zij wordt bedreigd door de vader, die lid is van een militia, wiens zoontje zij als leerkracht had laten zakken. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat zij twee weken na de ontvoering van haar zoon en zonder de autoriteiten van deze ontvoering op de hoogte te brengen, zomaar haar land van herkomst verlaat en ervan uitgaat dat het probleem zich vanzelf zou oplossen en dat haar twaalfjarige zoon zelf uit de handen van de militia zou kunnen ontsnappen, (ii) zij incoherente verklaringen aflegt betreffende het feit over de school waarvoor zij werkte, de autoriteiten heeft gecontacteerd in verband met de ontvoering van haar zoon uit deze school, (iii) de verklaringen van haar en haar echtgenoot over de aanleiding van de problemen, namelijk de bedreigingen van de vader wiens zoontje verzoekster liet zakken, tegenstrijdig en incoherent zijn, en (iv) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Terecht stelde de bestreden beslissing vast dat verzoeksters relaas getuigt van weinig realiteitszin. In redelijkheid kan immers niet worden aangenomen dat een moeder twee weken na de ontvoering van haar zoon, zonder de autoriteiten van de ontvoering op de hoogte te brengen, zomaar verdwijnt, er op die manier blijkbaar van uitgaande dat het probleem zich vanzelf zou oplossen en dat haar zoon – een jongen van 12 - zelf uit de handen van de militia zou kunnen ontsnappen (zie CGVS dd. 20/06/2016, p. 10). Deze vaststelling ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het relaas.

Wat betreft het psychologisch attest van 23 december 2016 (verzoekschrift, stuk 11) dient vooreerst vastgesteld dat hieruit nergens blijkt dat verzoekster dermate te lijden zou hebben van psychologische

problemen dat zij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen. Waar verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat er tijdens het gehoor interpretatieproblemen zijn ontstaan omdat de tok van Jordaanse afkomst is en zij en haar echtgenoot een moeilijk of niet-verstaanbaar Iraaks dialect spreken, dient erop gewezen dat verzoekster zowel bij aanvang als op het einde van haar beide gehoren verklaarde dat zij de tolk goed had begrepen (administratief dossier, stukken 7 en 14). Nergens uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat er tijdens het gehoor sprake zou zijn van verkeerde interpretaties tijdens de gehoren. Verzoekster laat in onderhavig verzoekschrift bovendien na in concreto uiteen te zetten waar of wanneer er volgens haar tijdens de gehoren sprake zou zijn geweest van interpretatieproblemen met de tolk. Het betreft dan ook niet meer dan een blote bewering. Overigens maakte ook haar echtgenoot geen melding van dergelijke problemen (administratief dossier, stuk 13).

Waar verzoekster aanvoert dat zij geen contact opnam met de politie/autoriteiten aangezien haar vader enige tijd geleden zou zijn vermoord op de openbare weg nadat hij een klacht was gaan indienen bij de politie, komt zij opnieuw niet verder dan het opwerpen van een blote bewering. Tijdens haar eerste gehoor verklaarde verzoekster immers dat haar vader in 2005 in het kader van sektarisch geweld werd gedood (administratief dossier, stuk 14, p. 7). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom dit gegeven tien jaar later verzoekster en haar familie ervan zou weerhouden om bij de politie en/of de Iraakse autoriteiten melding te maken van de beweemde ontvoering van haar zoon. Dit klemt des te meer gelet op verzoeksters incoherente verklaringen over het feit of de school waar zij werkte en waar haar zoon zou zijn ontvoerd, de autoriteiten van deze ontvoering op de hoogte bracht.

Verder dient vastgesteld dat verzoekster van verschillende stukken enkel een vertaling bijbrengt zonder evenwel de betreffende stukken zelf voor te leggen. Van de bij het verzoekschrift gevoegde "Overlijdensdocumentatie" betreffende haar vader (stuk 7) bevindt er zich enkel van de overlijdensakte van haar vader een kopie in het administratief dossier (zie map 'Documenten'). Van overige "Overlijdensdocumentatie" (verzoekschrift, stuk 7), noch van de bij aangetekend schrijven van 15 juni 2017 bijgebrachte vertalingen (rechtspiegingsdossier, stuk 12) worden de betreffende (originele) stukken bijgebracht. Aldus kan de Raad onmogelijk nagaan over welke stukken het gaat, laat staan de authenticiteit en bewijswaarde ervan beoordelen. Het enkel voorleggen van vertalingen van stukken die zelf niet worden bijgebracht, kan geenszins volstaan om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

Aangaande de door verzoekster zelf opgestelde verklaring (verzoekschrift, stuk 6) dient vastgesteld dat dit stuk bezwaarlijk als objectief kan worden beschouwd. Een louter door verzoekster opgestelde verklaring kan niet worden aangenomen als een dienstig verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing.

De overige door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 4, 5, 8 en 10) betreft louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon. Verzoekster dient evenwel de door haar aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, waartoe een verwijzing naar louter algemene informatie geenszins kan volstaan.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster opmerkt dat zij en haar gezin als soennieten woonachtig waren in een sjiitische wijk, alwaar zij werden aangevallen en bedreigd, dient vastgesteld dat verzoekster nalaat in concreto aannemelijk te maken dat zij als soennieten in een sjiitische wijk werden aangevallen en bedreigd. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster aangevoerde asielaanvraag. Verder verwijst zij enkel naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, terwijl hoger reeds werd opgemerkt dat een verwijzing naar louter algemene informatie niet volstaat om de door haar aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. Het loutere feit dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van de acties van de sjiitische milities, betekent immers niet dat er in Bagdad in hoofde van soennieten automatisch sprake zou zijn van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Waar verzoekster opmerkt het niet mogelijk bleek om de COI Focus "Irak. De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 en de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 te consulteren op de website van het CGVS, waar zij enkel de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 kon consulteren, dient erop gewezen dat zij wel degelijk kennis kon nemen van deze informatie. Immers, verzoeksters administratief dossier bevat een kopie van deze informatie (zie map 'Landeninformatie'). Het inzagerecht laat verzoekster toe om haar dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren."

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt tevens terecht gesteld als volgt: *"De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen enkel niet betwiste identiteitsgegevens."*

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: *"Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingenedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals*

deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviseerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad geviseerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in

Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER